

«Я казав собі: які потрібні кошти, хитрощі, скільки різних мистецтв, яка старанність необхідна людині, щоб досягти досконалості у вмінні обманювати інших; і завдяки цій різноманітності світ стає прекраснішим»

Франческо Ветторі, сучасник та друг Макківеллі

Влада і опозиція – дві сторони однієї медалі. Тієї медалі, що постійно обертається. Але медаль – це нагорода, відзнака. І вони з жадобою хапаються за неї, адже кожен хоче мати її у своєму арсеналі. Та для того, щоб володіти медаллю, чи щоб у тебе хоча б не забрали її, можна і треба використовувати будь-які засоби.

Лідер опозиції України в очах Заходу – Юлія Володимирівна Тимошенко. Але не може опозиція бути рафінованою, «гламурною», даруйте, безхребетною. Останні ж дії Юлії Тимошенко доводять лише одне – ой як хочеться бути з медаллю. Тому для цього наша рідна Тигрюля творчо використовує досвід всесвітньої історії.

Досвід перший – суд

Влада звинувачує Тимошенко в різних протиправних діях. Я не кажу «злочинах», а так – в діях. І що ми бачимо – за взірць Юлія Володимирівна бере судовий Лейпцизький процес 1933 року проти Георгія Димитрова. Однак Георгій Димитров, по-перше, володів німецькою мовою, відмовився від адвокатів та провів захист самостійно. По-друге, він з повагою ставився до нацистського правосуддя. По-третє, він фактично розкрив надуманість у підпалі Рейхстагу та довів, що це було провокація. І нарешті, по-четверте, Георгій Димитров використав суд для звинувачення режиму Адольфа Гітлера.

Реалізація історичного досвіду ЮВТ така: купа адвокатів, які, піарячи себе, коханих, хизуються перед телекамерами; шикарні аргументи Тимошенко – «Сам дурак», «Не виноватая я!» та не менш вражаючі звинувачення на адресу влади – «це не суд, а судилище». І все, все, все!

Та найголовніше – це висновок, який після судового процесу над Юлією Володимирівною міг зробити кожен громадянин нашої держави – у суді можна робити, що завгодно. Все одно тобі за це нічого не буде. Суди у нас частенько спричинювали чимало запитань, однак до такої «поваги» вони не напрацювали навіть у виступах «95 кварталу».

Досвід другий – СІЗО

Суд, вирок, тюрма. Пробачте – СІЗО. І ось тут ми бачимо, справді бачимо, що опозиційний лідер усе ж причетний до тієї омріяної політичної медалі.

От постає питання: що за страшний галас з приводу умов утримання у СІЗО? До арешту ЮВТ українці були впевнені, що в наших СІЗО умови точно як у шведських чи німецьких: камери на двох з усіма зручностями, м'яка постіль, чиста білизна, багато уваги та турботи. Одна печаль – немає інтернету. І до кожного обов'язково приїздить, незважаючи на постійну катавасію, сама Ніна Карпачова, яка так бідкається про кожного, кожного ув'язненого. Чи тільки про одного, точніше про одну? Попри це, за станом здоров'я арештантів у кожному СІЗО слідує, як мінімум, заступник міністра охорони здоров'я. А ще в кожну камеру заходять представники ПАРЄ та представники дипломатичних місій в Україні. Оце розгул демократії та захист прав особистості! І тисячам українців, чиї рідні, друзі, знайомі опинилися у СІЗО, немає про що хвилюватися – там усе так, як у ЮВТ. Такі ж умови, як і у неї – пересічної українки. Майже Лесі, хоча і Юлі.

Досвід третій – опозиційна діяльність

Вікіпедія тлумачить: «Опозиція – протиставлення одних поглядів чи дій у політиці іншим, партія або група, що виступає врозріз із думкою більшості або з панівною думкою і висуває альтернативну політику, інший спосіб вирішення проблем». Взірець: досвід демократичних країн. Однак у нас досвід досвідом, а реалізації в українських реаліях – зась! Немає ніяких альтернативних програм, немає пропозицій. Є просто слогани: «А Баба-Яга – проти!»

На практиці справді опозиційної діяльності немає: голосуємо за збереження пільг депутатів: «БЮТ» – «за», голосуємо за зміни до Конституції: «БЮТ» – «за». Промовистий приклад – останнє голосування за новий закон про вибори: депутати відмовляються від блоків (а як же «БЮТ»?), підвищують прохідний бар'єр до 5% (рубимо своїх колег з опозиційного табору). Уявіть, за усі ці зміни головна опозиція «БЮТ» голосує «за»! А лідер, де лідер? А лідер згодна. У неї вибору просто немає. Та й взагалі щодо вибору – за останній час ані від головної опозиції країни, ані з вуст самої Юлії Володимирівни не пролунало жодної гідної альтернативної пропозиції. Мабуть, не царська це справа. До речі, про царя!

Досвід четвертий – «престонаслідіє»

Колись напередодні якогось Нового року один політик, вийшовши із цікавого стану, несподівано назвав свого наступника. Тепер цей наступник, побувавши вже і президентом, і прем'єром, проводить обмін «великого трона» вже зі своїм наступником. Оце діло! Майже східна деспотія. А що ми – гірші?

На конгрес Європейської Народної Партії від «БЮТ» поїде, поїде, поїде (інтрига) Євгенія Тимошенко-Карр. Те дівчисько із «золотої молоді», яке за мамину «зарплату» «тусіло» в Лондоні, проходило щось в коледжі, а потім знайшло рівного собі «інтелектуала» репера Шона Конеррі. Соррі, Карра. Дівчисько, яке, повернувшись до

неньки-України, у Криму під «мухою» обклало ДАІшника усіма барвами трьох мов (українською – трохи, російською – очень много, англійською – «F**K YOU»). Гени пальцем не роздавиш, завжди беруть своє – мама так говорить із судом, донька – з представниками МВС.

І ось вибір зроблено. Гідна заміна, та найголовніше – бренд, торгівельна марка в Європі. Усіх провідних опозиціонерів псевдо опозиції пофарбована «під маму» блондинка Євгенія однією лівою відправила в нокаут. Ось вам і сімейний підряд. А з часом, може, і як у сусідів буде: Ю. – Президент, Ж. – Прем'єр. Або навпаки.

Досвід п'ятий – лауреат

У 1993 році Нельсон Мандела став лауреатом Нобелівської премії миру, а 10 травня 1994 року обійняв посаду Президента ПАР. Який досвід, яка паралель! Вперед до реалізації. Фракція БЮТ-Батьківщина звернулася до Нобелівського комітету із пропозицією щодо присвоєння Премії миру-2012 лідеру партії «Батьківщина», экс-прем'єр-міністру України Юлії Тимошенко.

Стратегічно усе правильно. А от практично ЮВТ варто пам'ятати, що Нельсон Мандела провів в ув'язненні 27 років. І перебував він у камері-одиночці, виконував примусові роботи у вапняковому кар'єрі та отримував, як і всі чорношкірі, найменший пайок. Та чи готова біло-сердешна Тигрюля до такого звірячого життя – ось питання. А поки що бачимо боротьбу. Боротьбу не за ідею – бо немає ідеї, а боротьбу за себе – за себе не просто улюблену, а за себе під жовтогарячим сонечком.

Реалізація досвіду Юлії Володимирівни підтверджує мудрість: «Історія вчить тому, що вона нічому не вчить». А все ж таки: «per aspera ad astra».

Одаринка, [ХайВей](#)